

тѣхъ излѣзе ли отъ черупката си, да тръгне подиръ майка си и на гласа ѝ да бѣде послушно; защото, като захващатъ да тичатъ щомъ са излупятъ, ако сѣко отъ тѣхъ тръгнеше на страна, тѣ щяхъ да са разпръснѣтъ, майка имъ не бы могла да ги пребере, щяхъ да са изгубятъ едно отъ друго, и хиледы беды быхъ ги постигнали. Но най-много са чудѣ и мажъ какъ са промѣни тази кокошка и стана толкози сърчена. Менѣ ми са видѣхъ кокошкытѣ дор-немай-кадѣ страхливы, и до толкози ма е понѣкога доѣдявало та съмь ги наричалъ глупавы и халосаны гадины; защото, сѣкога кога рѣчахъ по край тѣхъ да минѣ, тѣ прѣпвахъ и изпоплашены бѣгахъ на кадѣто завърнѣтъ, макаръ никога нещо зло да не съмь имъ направлялъ. А щомъ станѣтъ майкы промѣнятъ са тутакси: ставатъ сърчены, безстрашливы, смѣжтъ еше да са бранятъ и отъ челѣка. Често съмь посѣдвалъ да глѣдамъ кокошкытѣ какъ са карать, какъ са гонять за овѣсено зърно; за една троха хлѣбъ, а тѣзи кокошкы пакъ, кога иматъ пилета, забравятъ своето лакомство, както и своята страховливость, даватъ сичко що намѣрятъ на пиленцата си до дѣ ги добрѣ нахранять, и само тогази са сѣщатъ и тѣ нещо да хапнѣтъ.